

zichzelf in stilte op haar kop geeft. 'We boffen zeker,' zegt hij met een glimlach.

De witte deur tussen de klimrozen blijkt een zijdeur te zijn, die in de keuken uitkomt. Achter een groot lichtgroen Aga-fornuis staat een stevige grijsblonde vrouw, die over haar schouder niet bepaald vriendelijk naar Ines gluurde.

'Dag, lieverd. Mag ik je voorstellen aan Ines? Ines, dit is Rosie, mijn vrouw en de huishoudster van Trewellan.'

'Fijn om u te ontmoeten, mevrouw Penrose.' De huishoudster pakt haar uitgestoken hand en neemt haar van top tot teen in zich op. 'Dag jongedame, wil je thee?'

'Als u heeft, dan graag.' Ines probeert zich niet uit het veld te laten slaan door de afkeurende blik in de ogen van de huishoudster.

'Ga maar zitten, Ines. Dan pak ik je cv er even bij.' Meneer Penrose wijst naar een stoel aan een robuuste houten tafel, waar wel acht personen aan kunnen zitten. 'Na je opleiding heb je bijna een jaar bij een hovenier gewerkt. Beviel het werk je toen niet?'

'Integendeel. Het beviel me juist erg goed, maar het hoveniersbedrijf ging failliet en ik had als beginnening concurrentie van mijn meer ervaren collega's, die ook naar een nieuwe baan zochten. Daarom ben ik in de bloemenwinkel gaan werken.'

Zonder het te vragen giet mevrouw Penrose een scheutje melk in Ines' thee. Dat is iets wat zij erg vies vindt, maar ze durft er niets van te zeggen, want de huishoudster blijft haar hooghartig aankijken.

O mijn hemel, Ines voelt dat ze naar het toilet moet en zichzelf kennde kan ze daar niet lang mee wachten. 'Zou ik even van het toilet gebruik mogen maken?'

'Ja natuurlijk. Als je die deur doorgaat, kom je in de hal en dan is het de tweede deur aan de rechterkant.' Ook nu lacht meneer Penrose haar vriendelijk toe. Wat een verschil is dat met zijn vrouw, ze moeten haast wel tegenpolen zijn.

Als Ines het toilet verlaat, hoort ze de stem van mevrouw Penrose. 'Je gaat toch geen buitenlander aannemen en ook nog eens een vrouw?'

'Ik zie niet in waarom ik per se een Engels persoon zou moeten aannemen en bovendien kan de tuin juist een vrouwenhand gebruiken. Ines is een prima candidate.' Meneer Penrose geeft rustig antwoord.

'Heb je niet gezien in wat voor auto ze rijdt? Dat kan iemand die in een bloemenwinkel heeft gewerkt toch nooit betalen? En bovendien heeft

die luxe auto ook een Nederlands kenteken, terwijl ze Belgisch is. Je ziet toch zelf wel in dat het niet klopt.'

Het zacht uitgesproken antwoord van meneer Penrose gaat aan Ines voorbij. Wat moet ze nu doen? Net doen alsof ze het niet gehoord heeft? De deur van het toilet nog een keer hard dichtdoen en dan naar de keuken lopen? Een moment twijfelt ze. Nee, ze gaat niet over zich heen laten lopen en opent de deur.

'U had gewoon kunnen vragen waarom ik in zo'n mooie Audi kan rijden, mevrouw Penrose.' De huishoudster kijkt haar geringschattend aan, maar geeft geen weerwoord.

'De auto is van mijn zus. Zij heeft tien jaar in Nederland gewoond, vandaar het Nederlandse kenteken. Omdat Evi in Marazion woont en werkt heeft ze haar auto niet nodig. Ik mag hem lenen zo vaak ik wil. In Antwerpen had ik geen auto, dus ik ben erg blij met haar aanbod.' Mevrouw Penrose knijpt haar ogen tot spleetjes. 'Luistervinken horen zelden iets goeds over zichzelf.'

'Rosiel' Meneer Penrose wil het voor Ines opnemen, maar zij voelt zoveel vijandigheid van zijn vrouw, dat ze haar rustige manier van praten achterwege laat en op haar strepen gaat staan. 'Ik luisterde niet af. U had kunnen weten dat ik uw gesprek vanuit de hal kon horen.' Dan draait ze zich om naar meneer Penrose en steekt haar hand naar hem uit. 'Hartelijk dank voor het gesprek en uw tijd. Ik weet wanneer ik niet welkom ben. Tot ziens, meneer Penrose.' Als Ines de keuken verlaat, gunt ze zijn vrouw geen blik waardig.

In de tuin voelt Ines zich teleurgesteld en tekort gedaan. De woorden van mevrouw Penrose raken haar diep. Ze balt haar handen tot vuisten en drukt haar nagels in haar handpalmen. Het laatste wat ze wil is toegeven aan haar prikkende ogen, maar het zoute vocht hoopt zich al op in haar ooghoeken.

Ze zou dolgraag haar steentje bijdragen om de tuin in al zijn glorie in ere te houden. Waarom wordt dat haar niet gegund? Waarom is mevrouw Penrose zo kortzichtig? Is het om haar man te beschermen? Het is duidelijk dat zij de dominante persoon is in die relatie. Nadat Ines een keer diep heeft ingeademd en met een vinger het vocht heeft weggeveegd, recht ze haar schouders en loopt met opgeheven hoofd naar de auto.

Als ze het portier opent, hoort ze de stem van meneer Penrose: 'Ines, wacht!' Op een drafje komt de hoofdtuinman naar haar toe. Een sprankje hoop nestelt zich in haar borstkas.

‘Het spijt me dat ons gesprek zo’n nare wending kreeg. Neem het mijn vrouw alsjeblieft niet kwalijk dat ze zich onnadenkend over je uitliet. Rosie werkt, net als ik, al heel haar leven voor de familie Devereaux. Ze is enorm beschermend voor de belangen van het landgoed. Ik denk dat je uitstekend past in ons team van tuinmannen en wil je bij deze de baan aanbieden. Je bent meer dan welkom, Ines.’

Die wending van het gesprek is voor haar even niet te volgen. Biedt meneer Penrose haar alsnog de baan aan? Met een open blik wacht hij op haar antwoord. Ines wil zich niet laten beïnvloeden door de houding van de huishoudster. Ze gaat tenslotte niet in het landhuis, maar in de tuin werken. Haar mondhoeken krullen omhoog, want haar hersenen hebben hun antwoord al paraat. ‘Heel graag, meneer Penrose.’

‘Nu we collega’s zijn, wil ik graag dat je me Jacob noemt.’

‘Met veel plezier, Jacob.’